

ขณะที่เราพยายามไต่เขาอัน
สูงชันลงไปสู่เบื้องล่าง มีแนวทาง
เล็กๆ ที่เป็นทางเดินของชนเผ่าชาวเขา
พวกนี้แยกออกเป็นหลายเส้นหลายทาง
ขณะที่พวกเราเหมือนอะไรบอกไม่ถูก
สำรวจชายแดนหรือ? ไม่ใช่ เพราะ
พวกเราไปอย่างเปิดเผย ไปอย่าง
เป็นมิตรดีของทุกคน, ทุกเผ่า, มี
ความร่าเริงตลอดทาง คณะเราบาง

อาหารกลางวันในไร่ฝิ่น

คนพูดแล้วเป็น ได้สั่งดำเนินทุกไปได้ถาม แต่เจ้าของถิ่นกลับหายหน้าไปหมดทั้งคนแก่, หญิง,
ชาย, เด็ก, ชีวิตที่เราเห็นในกระท่อมไม้ ซึ่งมาเอามาจากที่อื่นสูงใหญ่ๆ หลังคามุงด้วยใบตอง
ตั้ง ปกติติดอยู่กับพื้นดิน มีแคร่สำหรับนอนเหนือพื้นดินราว ๑ ศอก มีกองไฟในห้อง, เครื่อง
หุงต้มไม้กะลามะพร้าว, หมูปด้อยจากเจ้าหมัด นอกจากนั้นแต่ความเงียบเขียบ

เมื่อหมดหนทางจะพบเจ้าของถิ่นได้ จึงได้แต่มองนัยน์ตาอันในระหว่างพวกของเรา
ต่างโทษกันว่าอยากพากันมามากนัก พวกเขาลังหันไปหมด ตกถึงในที่สุดต้องยึดเอาเขตบ้านของ
ใครก็ไม่รู้ แต่เป็นแมวแน่นอน มีถ้ำธารไหลผ่าน มีแอ่งหินเล็กๆ ชิงน้ำ น้ำข้างใต้ไหลรินๆ
น้อยๆ เห็นใบไม้กันบ่อชัดเจนนับ จึงยึดเป็นสถานที่รับประทานอาหารกลางวัน ความเห็นดเห็นน้อย

ในไร่ฝิ่นบนดอยขุย

แปลงสถานที่อากาศเย็นสบาย อาหาร
สำคัญยิ่งคือหัว จึงรับประทานอาหารได้
มากเป็นพิเศษ เมื่อเสร็จเรื่องอาหารก็
พากันเดินชม “ไร่ฝิ่น, ไร่ใบชา, ไร่
ข้าวโพด” ของแม้วต่อไป เฉพาะไร่
ฝิ่นแม้วปลูกมากจริงๆ ยังมีดำนแดง
ผลของฝิ่น ซึ่งกำลังกรัดเอาหางออก
ไปใหม่ๆ อยู่ บางต้นมีดอก ดอกฝิ่น
เป็นพันธุ์ไม้ที่สวย มีทั้งขาว, แดง,
ชมพู, แดง-ขาว, ชมพู-ม่วง ฯลฯ